

4.

Což třepotá se to tu hvězdiček,
jak včeliček ve vzlétlém roji! -
Proč asi ta jedna jediná
tam samotná povzdál stojí?

Tak dumavě chvílemi v dáli zří
a bledoučké její jsou tváře,
je patrně hvězda mladoučká
dle dětinné v očku záře.

Jen někdy svůj doufavý vyše hled
a stoudně zas do nebe mrká -
ba myslím, že také hvězdička
jak hrdlička láskou vrká!

8.

Poeto Světe, co jsi eón prožil,
než hvězdu k hvězdě v zvučný verš jsi složil,
než každé slunce s planet květem různým
jsi v sloku sloučil uměním svým luzným,
než z chaosního myšlének svých víru
jsi slunce k sluncím uved v zpěvů míru -
než mladé Zemi řekls: "Oživuj!",
poprvé nechal mladé srdce tlouci,
odevřel oko lidské: "Obdivuj!"

Poeto Světe! Hymnus Tvůj je věčný!
Tvá každá sloka má svůj život pučný,
a když jej vykvěte, dá mrtvol zvučný
v Tvé ruce zpět co zárod nově vděčný.
Poeto Světe! Kam se hymnu křídla
přes hlubně tmy, přes všechna světél vřídla,
kam, kam se křídla hymnu rozkládají?!
Když mořem vanou, moře z dna se bouří,
když zemí vanou, země k nebi kouří,
když nebem vanou, světům dech se tají!

Poeto Světe, co tvůj hymnus kryje,
co vše v něm mře, co nesmrtelno žije!
Ba není krásy, by v něm nekvítala,
a není zoře, by v něm nesvítala,
a není jasu, by se jím nešířil,
a není květu, by se v něm nepýřil,
ne ptačích hrdel, by v něm nezapěla,
ne dětských smíchů, by v něm nezvonily, -

a není slz, by jím se neronily,
ne zoufalosti, by v něm nevzkypěla,
a není boje, by v něm neburácel,
ne mučedníka, by v něm nekrvácel, -
a není touhy, by jím nevanula,
a není lásky, by v něm neplanula,
a není srdcí se vším citem svým,
by netloukla v tom velkém hymnu Tvojším!

Poeto Světe! Poetů jsi bohem,
a přec - jsi poetou jen v š e c h poetů slohem.
A byť Tvůj hymnus velký jako nebe,
co dáváš v něm? - vždy jen a jenom sebe!
A čtoucím nám byť nadšením až vzplály líce,
my cítíme: poeta cítil více!
Ty s tvůrčí rozkoší máš tvůrčí trýzeň spolu -
a kdo se z čtoucích ptá, co hymnus stál tě bolu!